

Ministrstvo za rešitve

©cean

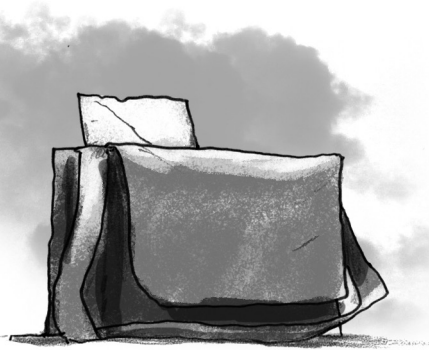
Sanne Rooseboom

**Ministrstvo
za rešitve**

Ilustriral Mark Janssen

Vida
založba

Za Minte

Skrivnostno pismo

Nina še nikoli v življenju ni ničesar ukradla, še najmanj svojemu očetu. Zdaj pa je morala storiti prav to. Oče je svojo torbo pustil ležati na kavču in iz nje je mohl rob ovojnice. Televizor je bil prižgan in s koticom očesa je lahko videla voditeljico poročil v rožnati obleki, ki je plesala pred žirijo, vendar ji Nina ni posvečala pozornosti. V svojih nekoliko prevelikih rdečih škornjih je pomigala s prsti na nogah. Nikakor ji ni uspelo odmakniti pogleda s torbe. Vedela je, da mora prebrati tisto pismo. A kdo bi okradel lastnega očeta?

Ninin oče je pismo prinesel domov tistega popoldneva, kar samo po sebi ni bilo čudno, saj je bil poštar. Izredno visok poštar z dolgo črno brado. Če mu iz kakšnega razloga ni uspelo dostaviti pisma naslovniku, ga je moral po pravilih vrniti na poštni urad. To se je zgodilo, kadar naslov ni obstajal ali pa je tam živel kdo drug. On je sicer v vsakem prime-

ru storil vse, da bi pismo dostavil na pravi naslov. Nekoč je vse jutro telefonaril pekom v mestu, da bi dostavil pismo, ki je bilo naslovljeno na »simpatičnega peka z uhanom«. Po sedemnajstih telefonskih klicih ga je našel: bil je slaščičar v pekarni na ulici Meulenstraat. Zares je nosil uhan in po besedah njegovega šefa je bil zelo simpatičen. Ninin oče je vedno poskušal pomagati drugim; pa ne samo on, taka je bila vsa družina Zout.

Tistega jutra je v svoji torbi našel pismo, naslovljeno na Ministrstvo za rešitve. Na ovojnici je pisalo točno takole: p. n. **MINISTRSTVO ZA REŠITVE**. Nič drugega.

»Kaj naj storim?« je vzdihnil in pismo odložil na mizo.

»Kaj pomeni ‘ministrstvo’?« ga je vprašala Nina, ki je delala domačo nalogo. Na pamet se je morala naučiti vse evropske države, vse naenkrat. S pogledom je ošinila ovojnico, nato pa se je spet osredotočila na Slovaško, ki očitno leži med Poljsko in Madžarsko, kot je pravkar odkrila.

»To je del vlade,« ji je razložil oče.

»Torej lahko najdeš naslov, kajne?«

»Problem je v tem, da Ministrstvo za rešitve sploh ne obstaja. To je zelo čudno,« je dejal in se pogladil po bradi. Tako je naredil vedno, kadar je moral razmisliti o čem zapletenem.

Nina je pobrala ovojnico in si pogladila konjski rep. Tako pa je ona storila, kadar je morala razmisliti o čem zapletenem. Ovojnica je bila bela in malce pomečkana. Naslov je bil napisan z modro barvo, črnilo pa je bilo nekoliko razmazano od dežja. Ovojnico je podržala proti luči in v njej zagledala prepognjen list. Na zadnji strani ovojnice je zgoraj z majhnimi črkami pisalo: RUBEN.

»Jutri bom pismo odnesel na oddelek za razvrščanje pisem,« je sklenil oče. »Morda gre spet za kakšno potegavščino tistih pobalinov.«

Neki smrkavci so mu namreč že več mesecev nagajali. Neka dne so mu v pošgarsko torbo, ki jo je za trenutek pustil ob vznožju drevesa, zlili vodo; in po gozdni poti, po kateri se je vozil vsak dan, so raztresli bele risalne žebličke. Vprašal je Nino, če je imela kaj pri tem, vendar ona česa takega ne bi nikoli storila, in oče je to dobro vedel. Nina bi mu morda pobarvala pot ali na drevesa obesila risbe gozdnih pošasti, v nobenem primeru pa ne bi po poti posula risalnih žebličkov.

»Kaj pa bodo s pismom storili na oddelku za razvrščanje?« je vprašala Nina, ki je v roki še vedno držala ovojnico. Kaj pa, če ne gre za potegavščino? Ministrstvo za rešitve ... v tem je slutila nekaj pustolovskega.

»Vrnili ga bodo pošiljatelju. Oddano je bilo v tem mestu.«

»Ampak na zadnji strani piše samo Ruben!«

»No, potem ga bodo morda poslali na kakšno drugo ministrstvo,« je odvrnil oče. »Veliko jih je.« Ovojnico ji je vzel iz rok in jo vtaknil nazaj v svojo torbo.

»Na katero ministrstvo?« je zanimalo Nino.

Oče je skomignil z rameni. »Ne vem. Morda na Ministrstvo za zdravje ali pa na Ministrstvo za gospodarstvo.«

»Ampak potem pismo morda nikoli ne bo prispelo do prave osebe!« Nina je skočila s stola in splezala na mizo, pri čemer je s svojimi škornji povzročila pravi trušč. Imela je štiri pare škornjev: rdeče, modre, rumene in takšne z rožicami. Nikoli ni nosila drugačne obutve. Po njenem mnenju so bili

škornji idealni: lahko jih je umazala, lahko so se zmočili, sezula jih je z enim samim gibom in lepo so se podali k vsemu.

Zdaj, ko je stala na mizi, je bila Nina tako visoka kot njen oče. »Družina Zout poskuša pomagati vsem, kajne?« je rekla. »Pomisli na dedka Lea!«

Ko je imel dedek Leo šest let, je hudo zbolel. Veliko je kašljal in več tednov skoraj ni jedel. Njegovi starši so bili obupani. Poklicali so vse zdravnike v mestu, a nihče ni ugotovil, kaj je narobe z njim. Njegova vročina je še kar naraščala in naposled ni več mogel vstati iz postelje. Nekega dne je na vrata potrkal zelo visok mož. Na licu je imel brazgotino in govoril je s flamskim naglasom. Predstavil se je kot doktor Verwaert in dejal, da je šel po naključju mimo in je slišal za bolnega dečka v hiši številka 7. Pregledal je Lea, mu vzel kri in odšel. Še istega večera se je vrnil s škatlico tablet. Ničesar ni zahteval v zameno in nikoli več ga nihče ni videl. Leo je začel jemati tiste tablete in po dveh dneh mu je vročina padla. Kmalu je ozdravel, odrasel je in se poročil z babico. Imel je šest otrok in postal je Ninin dedek. Dedkovi otroci in vnuki so vedeli, da brez pomoči tistega skrivnostnega zdravnika dedka morda sploh ne ni bilo. Zato so tudi sami vedno pomagali vsem, ki so jim lahko. To je postala družinska navada.

»Saj bi rad pomagal,« je zavzdihnil oče, »a ovojnico brez naslova moram vrniti na oddelek za razvrščanje.«

»Je ne smeš obdržati?« Še preden je njen oče stresel s svojo dolgo črno brado, je Nina že poznala odgovor. Poštarja, ki bi obdržal pošto, bi nemudoma odpustili, to ji je že ničlikokrat povedal. Če bi izgubil kakšno pismo, bi bil v težavah. A da bi ga ukradel, to sploh ni prišlo v poštev.

—

Zdaj je poštarška torba ležala na kavču in v njej je bilo pismo za ministrstvo, ki po besedah njenega očeta sploh ni obstajalo. Mame ni bilo doma. Bila je babica v porodnišnici in delala je ob najbolj nemogočih urah. Oče je bil v kopalnici. Včasih je bil tam po več ur, torej je nihče ne bi videl, če bi vzela pismo. Bilo bi enostavno, če bi Nini le nekako uspelo utišati občutek, da je tatica.

»Ministrstvo za rešitve,« je zamrmrala proti plesalki na televiziji.

Za rešitve česa? Je v pismu omenjena kakšna težava? In kdo je Ruben? Je to starejši gospod ali pa je star enajst let, tako kot ona? Vsakič, ko je s pogledom ošinila očetovo torbo, je v želodcu začutila napetost, prav takšno, kakršno čuti pred svojim rojstnim dnevom. Že pred četrto ure bi morala biti v postelji, a vsakokrat, ko je hotela vstati, se je vprašala, kaj bi lahko pisalo v pismu. In vsakič, ko ga je hotela vzeti, se je ponovno zleknila na kavč.

Kajti pisma se ne sme ukrasti.

Predvsem pa se ne sme ukrasti pisma lastnemu očetu.

In najpomembnejše: lastnemu očetu se ne sme ukrasti pisma, ker bi ga zaradi tega lahko odpustili.

Začutila je, da bo imela enega svojih »ninastih izpadov«. Ob takšnih priložnostih je njena mami rada rekla, da ima Nina »veter v glavi«: »Moja hči ima danes veter v glavi.« Že od majhnega je Nina mislila, da je dobesedno tako. Takrat je popolnoma obmirovala, da bi nekje med svojimi ušesi lahko zaslišala piš vetra. Zdaj pa je vedela, da mama ni mislila dobesedno. Imela je ogromno energije, ki jo je morala porabiti, in veliko željo po pustolovščinah, ki jih je večinoma ustvarila

kar sama. Pri sedmih letih je na vrtu postavila hiško iz lesa, v kateri je vsak večer po več ur pripravljala čarobne napoje. Pri osmih letih je splezala na vsa drevesa v parku blizu doma, vsak konec tedna na višje drevo. Pri devetih in desetih letih je vsakih šest mesecev prebarvala in prerazporedila pohištvo v svoji sobi. Zdaj je imela enajst let in je razmišljala o tem, da bi ukradla pismo, ki se je zdelo strašno zanimivo.

Globoko je vdihnila. »Pomisli, kaj bo, če bodo pismo poslali v Haag na Ministrstvo za ceste ali zdravje,« je zamrmrala proti plesalki na televiziji, ki je zdaj vsa prepotena stala pred žirijo. Končalo bi na kupu pisem ljudi, ki se pritožujejo čez kakšno cesto ali svoje zdravje. In če bi ga kasneje, čez kakšno leto, kakšen zdolgočasen uslužbenec vendarle prebral, bi bilo zagotovo prepozno, da bi rešili kakršno koli težavo. Ali pa bi se izgubilo na oddelku za razvrščanje sredi pisem za simpatične peke z uhani in nihče ga ne bo prebral! »Pomisli na dedka,« si je rekla Nina, zgrabila svoj čop las in ga še enkrat pogladila. In takoj je vedela, kaj mora storiti. Samo prebrala ga bo. Prebrala ga bo, potem pa ga bo vrnila v ovojnico in jo zalepila z lepilnim trakom. To ne bo kraja, temveč izposoja! Nasmehnila se je in končno vstala s kavča.

»Očka?«

»V kopalnici sem,« se je zaslišalo v odgovor z druge strani hiše.

Nina se je sklonila nad torbo in vzela ovojnico.

»Lahko noč!« je rekla.

»Sladke sanje!« ji je zaklical oče.

Nina se je pognala navzgor in preskakovala po dve stopnici naenkrat.

Zabava za skoraj vse

Ninina soba je bila na pol polna in na pol prazna, na sredini pa je stala postelja. Ob eni steni so bili tesno drug ob drugem stol, pisalna miza in majhen kavč. Druga polovica sobe je bila prazna. Ko je nazadnje prestavljala pohištvo, je sobo uredila tako, da bi imela dovolj prostora za skakanje s kolebnico, kadar je zunaj deževalo. Sedla je na posteljo, odvrгла škornje in prisluhnila glasnemu bitju svojega srca. Pismo je ležalo ob njej na vzmetnici. Iz predala pisalne mize je vzela škarje, zagrnila zavese in se usedla na tla k vratom, zato da nihče ne bi mogel nenadoma vstopiti. Bi pismo lahko prestrigla in ga nato zalepila nazaj? Ne, to bi bilo zelo grdo. Morala ga bo poskusiti odlepiti. Razprla je škarje in vtaknila konico pod zavihke na zadnji strani, z drugo roko pa si je obrisala kapljo potu s čela. Zelo previdno je s konico škarij odlepila prvi košček zavihka. Srce ji je noro razbijalo, usta po je imela čisto suha. Še en košček in nato še enega. Ko ji

je uspelo odlepiti cel zavihek, je Nina odložila škarje in končno si je upala spet zadihati. Odprla je ovojnico, izvlekla pismo in opazila, da je napisano na roke. Na hodniku za seboj je zaslišala težke očetove korake. Hitro je vstala, ovojnico skrila pod majico in sedla na posteljo. Očka je potrkal. »Greš spat, mala?« Narahlo je odprl vrata in pokukal v sobo. »Pozno je, pa še vedno nisi v pižami.«

Nina se je nasmehnila. »Ja, oči, oprostí.«

»Jutri imaš šolo.«

»Vem.« Nina je običajno zavila z očmi, ker je bila šola resnično dolgočasna, tokrat pa je to naredila zato, da bi njen oče čim prej odšel in ne bi ničesar posumil.

»Sladke sanje,« ji je rekel oče in zaprl vrata.

Nina je pismo potisnila pod odejo, si hitro oblekla pižamo in ugasnila luč. Prižgala je nočno lučko ob postelji, jo prestavila na vzmetnico, odejo pa si je povlekla čez glavo. Nato je ponovno odprla pismo in začela brati.

*Spoštovano Ministrstvo za rešitve,
ime mi je Ruben. Star sem devet let in dva meseca in
imam težavo. V mojem razredu je deklica, ki ji je ime
Sofija in je izredno zlobna. Trpinči me, ker sem majhen
in droben in ker sem preskočil razred. Pravi, da odda-
jam negativno energijo in da imam slabo avro. Avra je
barvni krog okoli glave, ki ga lahko vidi samo Sofija, a
vsi drugi ji verjamejo. Zdaj me v razredu kličejo »beda-
sti okostnjak z očali in s slabo avro«. V resnici ne trpinči
samo mene, temveč tudi otroke iz drugih razredov in
otroke na ulici, ki jih sploh ne pozna. Resnično je zo-
prna, a tega skoraj nihče ne opazi, ker se zdi zelo prij-*

azna, učiteljica pa jo obožuje. V soboto pripravlja zabavo za svoj deseti rojstni dan. Povabljeni so vsi iz razreda razen mene. Pravi, da bi jaz s svojo avro uničil zabavo, zato me ni povabila. Drugi otroci govorijo samo o tem, kaj ji bodo podarili in kaj bodo oblekli. Kadar pa zagledajo mene, se hihitajo.

Moja sosedka mi je pripovedovala o Ministrstvu za rešitve. Nekoč je delala tam, zdaj pa nič več, ker je zelo stara. Na ministrstvo sem poskusil poslati elektronsko pošto, a se je sporočilo vedno vrnilo in mi javilo, da je prišlo do napake. Zato sem se odločil, da bom napisal pravo pismo. Upam, da ga boste prebrali in našli rešitev zame.

Lep pozdrav,

Ruben Tannema

Vzhodna pristaniška ulica 22

Vau, je pomislila Nina. Kakšna zgodba. Zabava, na katero so povabljeni vsi razen enega ... kako grozen razred! In čudno, da njen oče pravi, da Ministrstvo za rešitve ne obstaja, tista sosedka pa trdi nasprotno. Še enkrat je prebrala pismo, potem pa še enkrat. Vsakokrat, ko je prebrala, kako se Sofija norčuje iz Rubna, je postajala bolj jezna. Pisava je bila lepa in čitljiva. Tudi ona je v šoli pisala tako, da so se vse črke lepo stikale, z dolgimi l-ji in zaobljenimi a-ji.

Odejo si je odgrnila z glave, ker je čutila, da se bo zadušila. Pismo je skrila pod vzmetnico, lučko pa je ugasnila in jo postavila na tla. Obrnila se je in se v temi zazrla v strop. Besede so ji še vedno poplesavale pred očmi: zoprna deklica, barvni krog okoli glave, stara sosedka. Na srečo Nina še niko-

li ni bila tarča kogar koli. Vsake toliko so ji rekli debeluška, ker je imela malce trebuščka in zalita lička. Zdrava Nizozemka, je vedno govorila njena mama. Imela je najboljšo prijateljico Alfo in veliko drugih prijaznih prijateljev, s katerimi je lahko igrala nogomet in se pogovarjala. Ali je mogoče, da Ruben ni nikomur všeč? Po tem, kako je pisal, se ji je zdel fant na mestu. Zagotovo ni imel slabe »mavre« ali kakorkoli se že temu reče. Tista Sofija je samo predrzna.

Tipaje je poiskala pismo pod vzmetnico. Naslednjega dne ga bo vrnila na kup časopisov na mizi, tako da oče ne bo ničesar opazil. Morda ga bo pokazala še Alfi in ga nato vrnila.

Z zaprtimi očmi je razmišljala o Rubnu. Majhen, droben fant z očali nekje v mestu. Kako žalostno, je pomislila, ima šele devet let! V pismu je opisal svojo težavo in ga poslal, a Ministrstvo za rešitve ne obstaja, zato mu ne bo nihče pomagal. Prav nihče! A malo preden je zaspala, je Nina pomislila: *Zagotovo mu bo kdo pomagal. Jaz mu bom pomagala!*

Pustolovščina v ovojnici

»Povej žel!« Alfa se je ozrla naokrog po sobi. »Je skrivnost tukaj? Jo lahko vidim?« S trebuhom se je ulegla na tla in pogledala pod posteljo. »Kaj je? Je žival? Je kača? S kačami moraš biti previdna. Lahko ti pobegnejo, pa tega niti ne opaziš.«

Sedeli sta na tleh v Ninini sobi, na tisti strani, ki je bila prazna in kjer se je dalo skakati s kolebnico. Bila je sredo popoldan in med njima je stala steklenica sadnega soka, ob njej pa dva kozarca. Pismo je bilo še vedno pod vzmetnico.

»Nekaj imam,« je Nina med odmorom povedala Alfi, ko sta sedeli na enem izmed lesenih igral na šolskem dvorišču. Z nogami sta bingljali po zraku, tako da so se njune konice prstov skoraj dotikale tal. »Skrivnost.«

»Si se v koga zatreskala?« je takoj vprašala Alfa. »V soseda! Se pogovarjata tako, da trkata po zidu? Morda pa se bo kas-

neje zaljubil v tvojo sestrično Elizo.« Alfa je bila takšna: takoj je speljala v peti prestavi. V njeni glavi se je vse spremenilo v film, nato pa še v nadaljevanje tega filma.«

»Kje pa, nekaj veliko boljšega.« Nina je skočila dol in se obrnila k Alfi.

»Gre za pustolovščino.«

»Kakšno pustolovščino?« je vprašala Alfa in razprla oči.
»Je nevarna?«

»Mogoče. Ne vem. Danes popoldne pridi k meni. Pokazala ti bom.«

»Saj se ne boš preselila, kajne?« je tistega popoldneva vprašala Alfa.

Nina je odkimala.

»Že vem, tvoja starša se ločujeta!«

Nina se je prijela za glavo. »Ah, ne, trapa, to ne bi bila nobena pustolovščina!«

»Zame je bila pustolovščina,« je vztrajala Alfa. »Saj nisi rekla, da gre za lepo pustolovščino.«

»Lepa pustolovščina je, vsaj mislim. Počakaj.« Nina se je obrnila in izpod vzmetnice vzela pismo. »Tukaj je!«

»Ovojnica?« Alfa je bila razočarana.

»V njej je pismo!« Nina ji je razložila, kako je prišla do njega in komu je namenjeno. »Preden ga prebereš, me nekaj zanima: si že kdaj slišala za Ministrstvo za rešitve?«

»Za rešitve?« Alfa se je zamislila. »Da ni to kakšna napaka? Morda obstaja kakšno ministrstvo s podobnim imenom? Kaj vem: ministrstvo za kršitve? Meritve? Volitve?«

»Ne, seveda ne,« je rekla Nina. »V pismu govori prav o ministrstvu za rešitve.«

»Še nikoli nisem slišala za to ministrstvo,« je rekla Alfa, »pa vem veliko stvari. Si ga poskusila poiskati na spletu?«

Nina je prikimala. »Nič. Čisto ničesar nisem našla, niti vrstice v kakšnem šolskem referatu.«

»Mi zdaj pokažeš pismo?« Alfa je iztegnila roko proti Nini.

»Seveda.« Nina je previdno izvlekla pismo iz ovojnice, ga razprla in podala prijateljici.

Alfa ni spregovorila niti besedice, dokler ga ni prebrala do konca. Nato je pismo odložila na tla pred seboj in pogledala Nino naravnost v oči. »Kakšna strupenjača je ta Sofija. Da povabiš vse razen enega? To se ne dela!«

Tudi Nina se je spet razjezila.

»Ali tvoj oče ve, da si vzela pismo?« je vprašala Alfa in si ovila pramen las okrog kazalca.

Nina je zmajala z glavo. »Ne, nocoj ga bom dala nazaj. Ne sme izvedeti.«

Popili sta še malo sadnega soka in ogorčeno zrli v tla.

»Si ti že kdaj slišala za avro?« je vprašala Nina.

Alfa je zmajala z glavo. »Ne, ampak se mi zdi zelo prebrisano. Glede na to, da se je ne vidi, je odlična, če se hočeš iz koga norčevati.«

Sledila je dolga tišina.

»Jaz, no,« je pomencala Nina, »torej, sprašujem se, če lahko storiva kaj, da bi mu pomagali.«

»Pomisli na svojega dedka!« je navdušeno vzkliknila Alfa. Seveda je tudi ona poznala zgodbo.

Nina se je nasmehnila. »Točno. Dve leti sva starejši od Rubna in obiskujeva drugo šolo, zato naju tam nihče ne pozna.«

»Ali piše, katero šolo obiskuje?«

»Nimam pojma,« je odvrnila Nina, »ampak če bi v našo šolo hodil droben fant z očali, ki bi bil mlajši od najuu in bi ga kdo imel na piki, bi to zagotovo vedeli, kajne? Predvsem, če bi se iz njega norčeval ves razred.«

Alfa je zmajala z glavo. »Kakšna krivica.«

»V našem mestu je vsaj dvajset šol,« je menila Nina, »ampak ga bova že nekako odkrili. Če ga hočeva najti, ga bova. Si za?«

Alfa se je nasmehnila. »Ja, sem za. Danes je sreda, torej je zabava čez ... tri dni. Tisti Sofiji bi lahko dali lekcijo: dve proti eni. Poleg tega ima samo deset let. Mala malica.«

Nina je pismo pobrala s tal. Zazrla se je svojo prijateljico v beli majici in s kitkami, ki jih ji je njena mama spletala enkrat na mesec.

»To praviš ravno ti, ki ne zmoreš niti ubiti komarja, ker se ti smili.« Spila je še en požirek. »Daj, izmisliva si pravi načrt.«

»Kaj praviš, da bi organizirali zabavo?« je predlagala Alfa. »Najino zabavo za Rubna.«

Nini je bila ideja takoj všeč. »Ja, v soboto popoldne! Prav takrat, ko bo njegov celoten razred pri tisti neumni Sofiji.«

»Pri tebi ali pa pri meni,« je rekla Alfa. »Imeli bomo kolo in čips, Ruben pa bo častni gost. Lahko bi šli tudi v stanovanje k mojemu očetu, ampak na zidu pri parkirišču se ne smemo več zadrževati.«

»Zakaj pa ne?« je presenečeno vprašala Nina. Kadar sta bili pri Alfinem očetu, sta šli vedno sedet na zid. To je bil edini kraj v okolici, kjer sta lahko imeli nekaj miru, povsod drugod je bilo polno avtomobilov.

»Neka deklica je padla in si zlomila gleženj. Njeni starši so vložili tožbo, ker naj bi bil zid nevaren, in zdaj ga bodo porušili. Okrog zidu so že postavili mrežo.«

»Uf,« je rekla Nina. »Nezaslišano!«

Alfa je izbruhnila: »Bila sem tam, ko se je zgodilo. Izredno je pretiravala: sploh ni padla, temveč je skočila in pri tem slabo postavila nogo.« Zmajala je z glavo, da so njene kitke z vsemi belimi perlicami poletele levo in desno. »Torej, kje bova organizirali to zabavo? Pri tebi doma? V tvoji sobi?«

»Pa bodo devetletnemu fantu dovolili iti na zabavo na dom dveh neznanih deklet?« se je vprašala Nina in si kar sama odgovorila: »Ne, naredili bova takole: zabava bo pri njem doma.«

Alfa je navdušeno prikimala. »V soboto popoldne ob 15.00 bo zabava pri Rubnu doma, hrano in pijačo pa bova prinesli midve.«

Zadovoljno sta se spogledali. Odličen načrt.

»Greva?« je vprašala Nina in vstala.

»Kam pa? Saj ne veva, v katero šolo hodi in kako izgleda.«

Nina je spet sedla na tla. »Prav imaš.«

»Najprej morava odkriti, katero šolo obiskuje,« je rekla Alfa. »Kajti, če želiva to stvar izpeljati dobro, morajo drugi videti, ko bo dobil vabilo.«

»Veva, kje živi. Lahko bi mu sledili,« je rekla Nina.

»Ja, slediva mu!« je vzkliknila Alfa. »Kot v filmih.«

»Škoda, da morava tudi midve v šolo,« jo je spomnila Nina.

»Bi šli k njemu domov in pozvonili pri vratih?«

Nina je skomignila z rameni. »Kaj pa potem? Ga bova vprašali, v katero šolo hodi?«

»Našli bova izgovor,« je rekla Alfa.

»Anketa!« je vzkliknila Nina. »Narediti morava anketo za neko raziskavo in vprašati otroke, v katero šolo hodijo in ali

se tam dobro počutijo.« To je izrekla vljudno, kot bi že stala pred Rubnovimi vrati.

Obe sta prikimali.

»Strinjam se,« je rekla Nina. »Jutri popoldne po šoli bova šli k Rubnu domov.«

Alfa je prikimala in zaploskala. »Prima! Veliko bolje kot kača. Ali ločitev.«